

Ангел Каралийчев

Цар Якоуко

Това се случи в Япония, страната на изгряващото слънце. Оная хубава земя, където хората ядат бял като сняг ориз, а са жълти като узрели круши и живеят в ниски тръстикови колиби. Имаше там един хубав град, целият изграден от бял камък. В този град царуваше цар Якокуко. Цар Якокуко стоеше на златен стол и мислеше от сутрин до вечер. Каквото намислеше, неговите първи съветници го записваха с пачи пера в дебели книги.

Еднаж цар Якокуко намисли да каже нещо на Буда – японския бог – и повика най-мъдрите хора от държавата си.

– Кажете ми – попита ги той – как да отида при Буда и да му кажа каквото съм намислил.

– Как ли? – обади се най-старият. – Заповядай, царю честити, да направят една висока кула, която да опира до небето.

Ще се покачиш на върха на кулата и оттам като викнеш, Буда ще те чуе.

Повика тогава Якокуко най-добрия майстор в Япония, заведе го е съкровищницата, където имаше една кола безценни камъни и девет кола сухо злато, и рече:

– Стига туй имане за една кула, висока до небето?

– Малко е, господарю! – отвърна майсторът.

Якокуко повика търговци от далечните задморски земи, заповяда на своите граждани да оберат всичките банани и натоварят корабите им. Търговците, преди да заминат с бананите, закараха в царската съкровищница още девет кола злато.

– Ще стигне ли за кулата? – попита пак царят.

– Малко е, господарю! – отговори майсторът.

Тогава Якокуко повика отново търговците от задморските далечни страни и напълни догоре корабите им с ориз. Прибра всичкия ориз до зрънце от хамбарите на своите граждани. Търговците, преди да заминат, изсипаха в съкровищницата му още девет кола злато.

Майсторът пристигна отново при цар Якокуко и той го попита:

– Сега имането ще стигне ли?

– Ще стигне, господарю!

Заправи добрият майстор високата кула и я прави три години време. На четвъртата година свърши дървото и тухлите.

Като слезе на земята, майсторът се поклони на царя и каза:

– Царю честити, свърших дървото и тухлите, а кулата не довърших.

Още една педя ми остана да стигна небето. Купи дърво и тухли!

– Нямам – пари – отговори царят.

– Продай нещо.

Замисли се Якоукоу какво да продаде. Мисли, мисли – нищо не може да измисли. Тогава повика пак най-мъдрите хора от държавата си и ги попита какво да продаде, за да довърши кулата. Те му разправиха, че откак е опразнил хамбарите, неговите граждани мрат от глад. Няма нищи за продан в държавата му. Но има още ориз, скрит от мравките в земята. Ако сберат ориза и на мравките, ще спечелят пари, колкото да издигнат кулата още две педи височина.

Зарадва се цар Якоукоу и заповяда да разкопаят всичките мравуняци.

Накрай града, под едно палмово дърво, до самия дънер на един кооперативен мравешки дом живееше мравката чу с двете си некръстени мравчета. Преди да пукне зора, тя излизаше от кооперацията и бързаше да намери някое едро зърно от оризовата нива. Надвечер тя се връщаше под палмата, обхътана от дългия път и тежкото зърно. Трудеше се Чу за дечицата си и когато закапаха есенните дъждове, тя се прибра в къщи, седна до камината, почна да плете чорапи и да разказва на своите мравчета приказки. Най-напред тя им разказа за големия чер бивол, който стои под земята, стъпил на четири звезди и крепи цялата земята, набодена на рогата му. Обади им как едно време, на младини, през една гладна година, тя му дала цяло оризово зърно и оттогава той ѝ бил най-верният приятел. Тъкмо в това време, когато Чу разказваше, целият мравешки кооперативен дом се разтърси и додето мравките разберат какво става, една голяма ръка нагребва всичките им оризови зърна от хамбара. Мравките с писък се пръснаха под палмата. Едри дъждовни капки капеха от широките листа на дървото и давеха малките мравчета.

Цялата нощ Чу стоя слисана под палмата. На сутринта тя със свито от болка сърце пое надолу към своя приятел големия бивол, да му се оплаче.

Додето стигне при него, минаха два месеца. През тези два месеца Якоукоу продаде мравешкия ориз и довърши кулата. Стигна небето цар Якоукоу и се изправи пред Буда.

– Велики Буда, намислил съм да ти кажа едно нещо – поклони се Якоукоу.

– Казвай да видим! – обади се над главата му Буда, седнал на светлия си трон върху един бял облак.

– Защо не слезнеш от небето, пък аз да се кача на твоето място? – рече Якоукоу.

Буда се усмихна.

Тъкмо в туй време отчаяната мравка Чу пропълзя в огромното ухо на своя приятел черния бивол и заговори. Биволът усети нещо в ухото си и го досърбя. За да изтърси гостенката си, той разклати огромната си глава. Земята, забодена на рогата му, се залюля, кулата заедно с Якоуко се строполи със страшен трясък и затисна целия град.

Буда се усмихваше.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9061>]